

ninger, hvorved de skulde tilfredsstille deres daglige Fornødenheder". Jeg synes, at det er stærke Udtryk, og at Flertallet fra venstre Side saaledes enstemmig har anerkjendt, at det var Uret at paa-lægge Embedsmændene denne Afkortning. Ere Prisforholdene nu saadanne, at man virkelig tør sige, at de Bestillingsmænd, der fremtidig ansættes, kunne affe disse 5 pCt. — det er, naar man lægger de nuværende Lønningsforhold til Grund, 40—60 Kr. om Aaret, naar vi regne Fyrskipperne fra, — saa er det en anden Sag; men jeg er efter de Udtalelser, vi have hørt, ikke bleven overbevist om, at det kan være rigtigt. Jeg vil altsaa ønske, at man kunde enes om at stille de Embedsmænd, der fremtidig ansættes, paa samme Fod som dem, der lønnes efter Loven af 1875. Jeg forlanger ikke højere Lønninger end efter denne Lov; — tværtimod, de kunne være passende, — men man maa ikke stille dem, der fremtidig ansættes, ugunstigere. Man kunde jo gaa flere Veie. Selvfølgelig kunde man sige: Vi afsorte ikke de 5 pCt.; men det tror jeg vilde have til Følge, at, naar en saadan Bestillingsmand dør, og de 5 pCt., som Staten giver, ikke ere nok til Forsørgelse for hans Enke, kommer der Andragende eller maaske Lovforslag til Rigsdagen om at give et Tilskud til Understøttelse for Vedkommende, og efter den Stilling, som Folkethinget tidligere har indtaget til saadanne Spørgsmaal, tror jeg, at det vilde ende med, at man gav et saadant Tilskud, forsaavidt det, Enken ellers kunde faae, ikke var tilstrækkeligt. Jeg ser derfor ikke rettere, end at man ligesaa godt kan afsorte de 5 pCt.; thi saa kan man undgaa de smaa Understøttelser, og jeg ser derfor hellere, at man stiller de Paagjældende lidt gunstigere enten ved Alders-tillæg eller ved Lønningsstillæg.

Svagsbro: Jeg skal ikke igjen komme ind paa Spørgsmaalet om de 5 pCt. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører har fuldstændig forklaret, at det i Virkeligheden ikke er Noget, der er værd at tale om. Jeg skal heller ikke imødegaa de Bemærkninger, der bleve fremsatte af det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) om, hvor der sømmer sig for en Formand for et Lønningsudvalg. Naar han kan tro, at man kan lønne Føds- og Postembedsmænd med et Lantidmesystem, tror jeg, at han dermed viser, at han forstaar sig saa lidt paa Lønningsager, at jeg kan tage mig hans Bemærkninger temmelig let. Jeg skal heller ikke med det ærede Medlem for Aarhus (Ngerslev) undersøge, hvem af os der kan bruge de stærkeste Udtryk; derom vil Thinget bedst kunde dømmes, om det er ham eller mig? Ligesaalidt skal jeg paany gaa ind paa at omtale vort Forhold til Standpunktet fra 1875, om det er ham eller mig, der holder dette Standpunkt. Det forekommer mig klart, at han maa have den Betragtning, at man ikke holder et Standpunkt,

undtagen man absolut gaar ud over det, saagodt som paa alle Punkter, medens vi mene, at man holder sig derpaa, naar man ved Siden af at gaa tilbage paa enkelte Punkter tillige gaar frem paa andre Punkter. Der er kun en Bemærkning af det ærede Medlem, som har foranlediget mig til at forlange Ordet, den nemlig, at det skulde være en subjektiv Opfattelse hos mig personlig, at Loven af 1875 bestemtes ved Hensyn til Dyr-tiden; og at det ikke kunde antages at være en Mening, som Thinget her delte. Jeg skal til-lade mig at minde om, at jeg har oplyst, hvor-ledes Folkethinget i 1869—70 dømte om disse Forhold, og hvorledes det førte sine Anstuelser igennem lige til 4de Behandling og Lod Lovfor-slaget falde, fordi man i Landstthinget ikke vilde gaa ind paa de Lønninger, som Folkethinget vilde, og dog var der ikke mere end et Par Hundrede Kroner mellem Landstthinget paa den ene og Folkethinget paa den anden Side, medens man i 1875 gif 4—600, ja, indtil 1200 Kroner og paa de samme Lønninger, langt udover, hvad Landstthinget og Regjeringen forlangte i 1870, og jeg skal yderligere oplyse, at det Folke-thing, som stillede sig saaledes i 1869—70, ikke blot var bestemt ved et enkelt Flertal, men det var saa at sige hele Folkethinget; Udvalgets Ind-stillinger vare enstemmige, og hvad det har at sige, vil fremgaa af Udvalgsmedlemmernes Navne: De vare: Bønløkke, Fjord, Page — der var Ordfører —, J. A. Hansen, J. Holm, B. Holm, Koch — det ærede Medlem for Odense — J. M. Mørk, A. Nielsen, C. B. Nyholm — der var Formand —, Corn. Petersen, Sager, Echjerring, Lauber og Winther. De vare dengang i Ud-valget enige om at fastholde disse Lønninger, og med Undtagelse af det ærede Medlem for Aarhus (J. M. Mørk), og saa efter Landstthingets Afstemning. Altsaa de Medlemmer og det Thing, som i 1870 indtog en saadan Stilling, have vistnok ikke forandret deres Anstuelser om disse Lønningsforhold i 1875, undtagen paa Grund af den ind-traadte Dyrtid; der foreligger idetmindste ikke nogen anden Grund. Men saa henviser det ærede Medlem til det Dyrtidstillæg, som Folkethinget vedtog, og som ogsaa kom disse Mænd tilgode. Det var dog ikke det fulde Dyrtidstillæg, der var afknappet $\frac{1}{3}$ deraf; men det er jo altid erkjendt, at det netop er det Uheldige ved saadanne Lønningstillæg, at man nødes til at ramme alle Embedsmænd under Et, og at der derfor kan være Steder, hvor det kommer tilgode, men hvor det ikke burde komme tilgode, og andre Steder, hvor det Omvendte er Tilfældet, medens man ved sær-skilte Lønningslove kan tage alle fornødne Hensyn. Altsaa er Tillæget et Bevis for, at man har ment at burde tage Alt med uden Hensyn til de særlige Forhold; men man kan ikke deraf slutte, at man ikke har ment, at de her omhandlede Lønninger i sig selv vare høje nok.